

ZACH KING

A vibrant cartoon illustration featuring three main characters in the foreground: a boy on the left wearing a brown cowboy hat, a green shirt, and blue jeans; a boy in the center wearing a black tuxedo with a red bow tie and a watch; and a girl on the right with brown hair in a ponytail, wearing a light green dress and brown boots. Behind them stands a large white horse with a dark mane and a grumpy expression. The background is a circus tent with blue and red balloons and yellow starburst lights.

UN
EMBOLIC
MÀGIC

BAIXA'T
L'APP *gratuïta*
WWW.ZACHKINGMAGIC.COM

Estrella Polar

THE KING

UN EMBOLIC MÀGIC

Traducció d'Albert Vitó i Anna Puente

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: The Magical Mix-Up

© Zach King, 2018

© de les il·lustracions: Beverly Arce, 2018

© de la traducció: Albert Vitó i Anna Puente, 2018

© Grup Editorial 62, s.l.u., 2018

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: setembre del 2018

ISBN: 978-84-9137-612-5

Dipòsit legal: B. 16.555-2018

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

CAPÍTOL 1

—Afanya't! —va cridar la Rachel—. No el podré retenir gaire estona més!

La nena muntava el caiman gegantí com si fos un cavall salvatge per domar.

El Jawzilla, una bèstia enorme, llefiscosa, coberta d'escates i amb cara de males puges havia aterrat al despatx del di-

rector procedent del parc zoològic en ser teletransportada a través de les gorres màgiques d'en Zach King... i estava a punt de fugir. Tres nois més, inclòs en Zach, van córrer a allunyar-se del caiman, que obria i tancava les mandíbules com un boig.

En Zach sabia quina era la solució. La Rachel no podria retenir el Jawzilla gaire estona més. Va agafar les seves dues gorres màgiques, va crear portals i va cridar el caiman desafiant-lo a atacar-lo perquè saltés dins d'una gorra. Llavors es va girar, va llançar l'altra gorra al vàter del lavabo del director i va estirar la cadena. La bèstia va desaparèixer pel forat. L'aigua va borbotar un instant i tot seguit va esclatar com una gran bomba, de manera que va esquitxar fins a l'últim racó d'aquell despatx fet un desastre...

—Allò sí que eren bons temps —va sospirar l'Aaron mentre mirava el vídeo del caiman al mòbil, segurament per centèsima vegada—. Tio, tant de bo encara tinguessis màgia.

—I a mi m'ho dius? —va coincidir en Zach, mentre

tots dos travessaven l'aparcament que conduïa a l'entrada del centre comercial. Va clavar una estrebada al bado del seu amic en veure que s'apropava un cotxe—. És com si hagués tornat just on vaig començar... Enlloc.

Només havien passat unes quantes setmanes des que les gorres màgiques d'en Zach havien quedat destrossades, però ell ja s'havia cansat de ser un nen normal i corrent. Venia d'una família sencera de mags moderns. Tots els King tenien un objecte únic que els permetia fer màgia, i ell era molt conscient que per voler salvar els seus amics havia llançat els seus poders màgics al vàter, potser per sempre.

O no?

La porta de vidre resplendent de l'entrada al centre comercial el temptava. Una vegada, no feia gaire, havia travessat una porta similar a aquella com si fos un fantasma. Potser aquell truc encara funcionava, tot i que no tingués les gorres...

Valia la pena provar-ho.

—Prepara la càmera del mòbil —va demanar a l'Aaron, que tot el dia frisava per gravar imatges espectaculars—. Ho intentaré!

—Un altre cop?

En Zach havia fet mans i mànigues per recuperar la màgia durant setmanes, sense èxit, però aquest cop seria diferent... perquè sí. Va prendre una bona alenada d'aire, va recular per agafar embranzida i es va precipitar contra la porta tancada. Dins el seu cap, es va imaginar travessant el vidre sòlid com si fos una cortina d'aire.

«Ho puc fer», va pensar. «Ho he de fer».

PAM!

Es va estimbar de morros contra la porta. En comptes de travessar-la, va rebotar i va topar amb l'Aaron, que va deixar anar un crit de protesta. Els clients, desconcertats, es van aturar, mirant fixament en Zach, que se sentia idiota integral. El seu nas tampoc no estava en les millors condicions.

—Au —va dir, tapant-se el blau que li havia sortit.

L'Aaron va donar un cop d'ull al mòbil.

—Suposo que no era això, el que volies que gravés.

—No ben bé —va fer en Zach, que va deixar anar un esbufec i va brandar el cap—. Hauria jurat que encara n'era capaç.

—Segur que hi ha una manera. Només hem de treballar junts per esbrinar-la —es va oferir l'Aaron per ani-

mar-lo mentre entraven al centre comercial i s'encaminaven a la zona de restaurants.

A en Zach encara li feia mal el nas quan es van acomodar en un reservat d'un local de menjar ràpid decorat a l'antiga, i es van obsequiar amb uns batuts i una plata immensa de patates fregides.

Aquell restaurant era un dels llocs preferits d'en Zach i l'Aaron. Les patates cruixien, les hamburgueses eren barates, ningú no els apressava per fer-los fora i sempre els envoltava un enrenou de mil dimonis.

Els clients afamats els passaven pel costat com un torrent i, mentrestant, l'Aaron no es podia resistir a mirar el vídeo del caiman una altra vegada. En Zach es va adonar que aquella gravació, la més popular de totes les que tenien, acabava de superar les cinquanta mil visualitzacions. Vés a saber quantes devien ser del seu amic, que se la mirava en bucle.

—De debò, tio, hem de fer alguna cosa —va insistir l'Aaron, estirant-se el coll de la camisa amb gest nerviós, com si volgués desempallegar-se'n—. Si no tens màgia vol dir que no podrem penjar més vídeos guais a YouTube, i això vol dir que començarem a perdre subscriptors

aviat, i això vol dir que passarem de moda. Hem de trobar una manera de recuperar les teves habilitats sobrenaturals.

Els vídeos de trucs de màgia que l'Aaron gravava els havien ajudat a tornar-se una mica més populars a l'institut i a les xarxes, de manera que en Zach no podia retreure al seu amic que fos tan insistent per continuar publicant vídeos després d'anys de gravar-ne sense publicar-ne cap. En Zach, d'altra banda, tot just acabava d'aterrar a l'institut públic després d'haver passat la major part de la vida estudiant a casa, de manera que els vídeos que penjaven a internet li havien facilitat molt l'adaptació. Cap dels dos no formava part d'una colla, com la Tricia, ni eren tan admirats com la Rachel, però tampoc no es trobaven a l'últim escalafó.

—Els objectes màgics no creixen als arbres, saps? —va replicar en Zach—. Bé, excepte el del meu oncle Elvis, que té una fulla màgica. El paio es posa supernerviós cada tardor. No és fàcil trobar una fulla perduda si la perds entre una pila enorme...

—Parlo seriosament —va continuar l'Aaron—. No

ens podem quedar tan tranquils i només pujar-hi repeticions. Necessitem contingut nou per protegir la nostra marca.

—La nostra marca?

—És clar —va explicar l'Aaron—: som «els de la màgia». Hem de continuar gravant vídeos de trucs cada cop més espectaculars, o el nostre públic marxarà a un altre lloc.

—Si tu ho dius...

Si havia de ser sincer, en Zach no estava tan preocupat per aquella «marca» com per la Rachel, de qui s'havia enamorat des del moment que l'havia conegut. I precisament havia estat gràcies als vídeos que ella s'hi havia fixat. La Rachel encara se'l miraria amb bons ulls si no podia fer màgia?

Va consultar l'hora al mòbil. En teoria, la Rachel ja hauria d'haver anat a trobar-los. Era una paranoia o cada vegada arribava més tard, darrerament?

—No sé què dir-te, xaval —va respondre en Zach—. Les gorres han desaparegut. La meva màgia ha desaparegut. Haurem de confiar que el teu gat, el Michael, surti prou bufó als vídeos per aconseguir visualitzacions.

—El Michael s'està prenent un descans.

—Un descans? Com pot ser que un gat es prengui un descans?

—Diferències creatives —va dir l'Aaron, que va mirar al seu voltant i va continuar en veu baixa—: Entre tu i jo, el Michael s'està tornant una mica diva. Ni tan sols ronca davant la càmera si no és a canvi d'un obsequi extra de tonyina. —Va deixar anar un sospir d'esgotament—. Com són, els actors...

—En aquest cas, estem fotuts. A cada membre de la meva família només li correspon un objecte màgic —va explicar en Zach—. Les coses funcionen així.

—I si no? —va preguntar l'Aaron mentre reproduïa un altre vídeo al mòbil—. Torna't a mirar aquest.

Les imatges, que l'Aaron havia gravat tot just uns dies després de l'incident amb el caiman, mostraven com en Zach patia una congelació cerebral després de xuclar un refresc glaçat massa de pressa. Quan es picava un costat del cap amb la mà, un torrent de glaçons li sortia d'una orella i queia damunt la taula.

—Ho veus? És màgia! —va exclamar l'Aaron, assenyalant la pantalla—. I ho vas fer sense les gorres!

—Sí, pot ser... —va dir en Zach—. Però no tinc ni idea de com ho vaig aconseguir.

—Això és el que hem d'esbrinar.

L'Aaron va allargar a en Zach un got de metall ple de batut de xocolata gelat.

—De debò? —va protestar en Zach—. Però si estic a punt de rebentar!

—És ciència, tio. Hem de continuar experimentant fins que en traguem l'aigua clara.

—No és ciència, és màgia. I... de debò?

—De debò —va respondre l'Aaron. Va cridar la cambrera i li va demanar que els portés un batut de cada gust disponible.

—Ni de conya —va remugar en Zach—. Una altra congelació cerebral no demostrarà res.

—Molt bé, doncs llavors ja em diràs com penses recuperar la teva màgia —va dir l'Aaron—. Què més havies menjat just abans que el cap se't convertís en una fàbrica de glaçons?

En Zach va fer memòria.

—Un gelat de pal, em penso. I abans d'això, patates fregides amb quètxup.

—Quètxup, has dit? —va fer l'Aaron, amb els ulls il·luminats—. Igual que la primera vegada, el dia que ens vam conèixer, quan va passar allò de la màquina expenedora!

En Zach sabia perfectament a què es referia. Durant el seu primer dia a l'Institut de Secundària Horace Greeley, havia anat a parar dins la màquina expenedora d'una cafeteria: n'havia travessat el vidre transparent com si res, i tot plegat havia passat després que la Tricia Stands i les seves cruels amigues el taquessin amb quètxup. Mai no havia descobert com o per què li havia sortit bé, aquell truc. Ni per què havia estat incapaç de reproduir-lo mai més.

—Què passa? —va preguntar—. Creus que el quètxup va despertar la màgia?

—Per què no? —va fer l'Aaron—. Sembla que és el factor comú en les dues vegades que has fet màgia sense les gorres!

Embogit, l'Aaron va allargar la mà cap a l'altra banda de la taula i va agafar l'ampolla de plàstic vermella que contenia el quètxup.

—Espera't un moment! Què...? —va exclamar en Zach, però massa tard! L'Aaron li va apuntar l'ampolla

al pit, la va prémer amb força i va ruixar la dessuadora preferida del seu amic.

—Funciona? —va preguntar l'Aaron—. Sents alguna cosa?

—A banda de ràbia? —va dir en Zach, intentant netejar-se el quètxup amb un tovalló, tot i que només va aconseguir que aquella substància vermella i llefiscosa se li escampés pertot arreu. Semblava la víctima d'una pel·lícula de sang i fetge. Com més se l'eixugava, més grossa es feia la taca—. Que t'has begut l'enteniment?

—Això tant és. Torna a provar el truc dels glaçons —el va instar l'Aaron—. Comprovem si el quètxup marca la diferència!

—Que no tinc gana!

—Fes el que et dic.

—Molt bé, entesos. Tu sabràs.

En Zach va fer un bon glop de batut glaçat tan de pressa com va poder. La congelació li va anar directament al cervell. Va fer una ganyota de dolor.

L'Aaron va alçar el mòbil per gravar els resultats de la prova.

—No passa res? Mou el cap, com vas fer l'últim cop.

En Zach li va fer cas.

—Més! —el va incitar l'Aaron.

Ell va agitar el cap amb totes les seves forces, però no en va sortir ni un sol glaçó.

—No res —va fer en Zach, arronsant les espatlles—. Potser encara em quedaven restes de màgia, aquell dia.

—No ho sé —va dir l'Aaron, que no semblava disposat a renunciar a la seva teoria. Es va gratar la barbeta com si fos un científic davant d'una equació complicada—. Potser només ens cal trobar el tipus de quètxup adequat..., o potser una mica de mostassa o maionesa.

En Zach va deixar anar un gruny. Havia d'existir una manera millor de recuperar la seva màgia!